

[Vallbona](#) parla de l'[Anatomia](#), del balanç i profecia de la literatura catalana, al seu blog d'articles periodístics i ens regala un [diagnòstic](#) en nutrició i endocrinologia:

Sense l'atenció dels mitjans de comunicació de masses la literatura catalana i la de qualsevol lloc no és res. Ni fires, ni promeses, ni simplificacions. En un món global on només existeix qui te raó física als medis, que són els agents polítics i econòmics que escriuen la història, qui no te un espai conquerit i consolidat, és un cadàver o un nonat. Garantim la presència real (no com a impost revolucionari) de la literatura catalana als mitjans i tindrem literatura per anys, els lectors sortiran de darrera les pàgines i l'anatomia podrà disseccionar el que hi ha de veres, no el que voldríem que fos, creiem que pot ser o defensem sense creure'ns-ho que és, per patriotisme o per la nòmina.

És com un exercici de macroeconomia. Política, mitjans, masses, poder i cadàvers. Parlàvem de literatura? Llegit això, queda exorbitantment clar que el poder d'una literatura no depèn (només) del poder de les seues obres. Depèn molt (massa?) d'unes altres coses, menys amables. Però plorar no ens porta enlloc. d'acord amb aquesta sensació d'alienació, de desposseïts, de fotuts, per dir-ho clar, nosaltres els valencians hauríem de suïcidar-nos. I no. Miratge o somni, necessitem creure en el poder de les paraules.